

Миска з пластівцями Едварда впала на підлогу і розбилася; молоко та мокрі пластівці забризкали його джинси. Едвард схопився, насупився й озирнувся, нагадуючи собі, де він. Правильно. Він на кухні — старомодні червоні ламіновані стільниці, яскраво-біла раковина у фермерському стилі, ретро-холодильник і плита. Тут пахло стиглими бананами та люцерною, яку його мама додавала до свого «енергетичного смузі». Він снідав, доки не загубився у своїй книзі. Він глянув униз і втупився в залишки своєї миски на підлозі.

— Едварде, тобі варто бути уважнішим! — огризнулася його мама.

Хлопець перевів погляд на неї. Його мама, як завжди, виглядала напруженою. Кілька каштанових пасм вибилися з-під завитка — так його мама завжди закручувала волосся. Вона хитала головою і поти-

рала скроні, дивлячись на безлад на подряпаній дерев'яній підлозі.

— Як це туди потрапило? — запитав Едвард.

Його мама зітхнула. Вона нахилилася і почала збирати шматочки зеленої кераміки.

Едвард нахилився, щоб допомогти їй... і вони стукнулися головами.

— Ой! — скрикнули в унісон.

Мати випросталась і насупилась. У одній руці вона тримала керамічні уламки. Іншою рукою мацала червону пляму на чолі.

Едвард відкрив рота, щоб перепросити, але погляд матері змусив його промовчати. Вона підійшла до бака для сміття під раковиною і кинула туди розбиту миску з пластівцями. Едвард схопив серветку з круглого кухонного столу, сів навпочіпки і почав витирати молоко і пластівці.

— Едварде.

Його мама простягла йому вологу ганчірку, щоб він витер підлогу. Він узяв її і почав проводити ганчіркою туди-сюди. Його швидкі рухи розкидали шматочки пластівців далі по підлозі.

Його мама знову зітхнула.

— Облиш це. Я сама приберу. Іди почисть зуби. Ти запізнився на автобус.

Едвард підвівся і скористався моментом, щоб перепросити.

— Вибач. Я не знаю, як впала ця миска.

Його мама відкрила рота, але потім передумала і просто глибоко вдихнула, простягла руку і скуйовдила йому волосся. Він почав звиватися мов черв'як. Хлопець хотів, щоб вона цього не робила. Начебто мама не могла відрізнити *восьмий клас від восьми років*. Вона все ще намагалася поводитися з ним, як з малою дитиною, хоча йому вже кілька місяців як виповнилося тринадцять. Він вже підліток. Він хотів, щоб мати це зрозуміла.

Хлопець подивився на її напружене обличчя. Зараз, мабуть, не найкращий час, щоб спробувати це пояснити.

Едвард і його мама тривалий час жили лише вдвох, і здебільшого вони були близькі. А ще вони були дуже схожими, що могло викликати збентеження. Навіть з ледь помітним макіяжем, який робила його мама, її карі очі, маленький ніс, широкий рот і сильна щелепа були майже дзеркальним відображенням його власних рис обличчя. Це було моторошно. Його волосся було точнісінько такого ж кольору, як у неї, але не було достатньо довгим, щоб можна було закрутити.

— Добре, мій маленький ботанік-науковець, — сказала його мама, — що це було за питання, яке ти ставив днями про невинні сили?

— Що відбувається, коли невинна сила стикається з непорушним об'єктом? Це питання? — Едвард зморщився. До чого тут парадокс невинної сили?

Його мама кивнула.

— Так, воно. Ну, я не можу відповісти на нього. Але я знаю, що відбувається, коли миска з пластівцями, поставлена на край столу, стикається з ліктем неуважного хлопчика, який читає за сніданком, замість того, щоб їсти.

— Не хлопчика, — сказав Едвард.

— Добре. Підлітка. Результат незмінний. Тобі потрібно зосередитися на чомусь одному, Едварде. Ти поспішаєш, і саме тому з тобою трапляються якісь нещасні випадки. Якщо ти хочеш пережити підлітковий період, тобі варто *бути уважним*.

— Ну, я *був уважним* із тим, що читав, — сказав Едвард.

— Це не... — Його мама знову зітхнула. — Йди, приділи увагу чищенню зубів.

Едвард стенив плечима і розвернувся, щоб вийти з кухні.

— А твоя книга? — сказала його мати.

— Ох, — він повернувся і забрав її. Мама похитала головою і посміхнулася йому, скрививши губи, так, як робила завжди, коли він щось накоїв. Вона ніби говорила: «Ти — безнадійний випадок, але я все одно тебе люблю».

Едвард повагався, потім обійняв маму.

— Вибач.

— Едварде, ти чуєш?

Хлопець підвів очі на місис Стерлінг, яка похмуро дивилася на нього з початку уроку природознавства у восьмому класі.

— Перепрошую?

— Я спитала, чи не міг би ти взяти залізні ошурки з шафи. Ти найближче до неї.

— Ой. Звичайно.

Едвард обернувся і відкрив металеву шафу позаду себе. Сьогодні на початку уроку вони знову говорили про невпинну силу та непорушний об'єкт, і його мозок не міг перестати обмізковувати це. Завдяки його численним питанням, місис Стерлінг дала завдання написати роботу на цю тему. Він думав про те, як він збирається структурувати своє есе, поки брав ошурки.

— Добре, тепер ми станемо свідками сили магнітів, — оголосила місис Стерлінг.

Вона зауважила класу. Місис Стерлінг була середнього віку, з круглим обличчям і широкою посмішкою. Вона завжди виглядала так, ніби чудово проводила час, навіть коли це не так. Вона виступала, як модератор ігрового шоу перед класною кімнатою, яка була заставлена партами, лабораторними столами та шафами з пробірками та мензурками. На стінах були розвішені графіки, діаграми та фотографії наукових аномалій — нескінченна кількість відволікальних чинників для допитливого розуму Едварда.

— Едварде, якщо ти все-таки тут, — сказала місис Стерлінг, — чому б тобі не посипати цими ошурками цей магніт?

Вона вказала на пласку сіру штуківину, схожу на коробку, на своєму столі, перш ніж відвернутися, щоб щось написати на дошці.

Він намагався розгледіти, що вона пише, поки відкривав взятую пробірку і, не дивлячись, насипав купу ошурків на плоску поверхню.

— Дякую, Едварде, — сказала місис Стерлінг. — Можеш повертатися на своє місце.

Хлопець кивнув головою і рушив назад до свого столу.

— Добре, почнімо. — Вона клацнула вимикачем вентилятора, встановленим перед магнітом. Зненацька передню частину класу закидало крихітними чорними частинками... і всі почали чхати. Місис Стерлінг, що стояла ближче до свого столу, чхала найдужче. Вона також сильно заморозила очі.

Одна з дівчат у першому ряду заверещала. Інша вигукнула:

— Мої очі!

— Вимкніть вентилятор! — викрикнув хлопчик. Місис Стерлінг все ще із заплющеними очима намацала вентилятор і зрештою перекинула його.

Едвард чхнув, і очі його почали пекти. Що сталося?

— Ти впевнений, що те, що ти схопив, було залізними ошурками? — спитав його найкращий друг Джек, натягуючи на ніс футболку.

Едвард витер шмарклі.

— Звісно, я... — Він зіщулювався і повернувся, щоб подивитися на шафу.

Пробірка із залізними ошурками все ще стояла там. Він схопив перець, який місис Стерлінг використала в експерименті з поверхневого натягу декілька днів тому.

— Всі з класу! — скомандувала місис Стерлінг пронизливим тоном. Вона хиталася, з її очей текли сльози. Проте все ще усміхалася.

— Незграба знову атакує! — крикнув один із хлопчиків, коли вони вибігли з класу.

— Вибачте, — сказав Едвард, приєднавшись до своїх однокласників у коридорі. — Я... — Він зупинився і стенув плечима. Не було сенсу намагатися пояснити. Тож він просто знову повторив: — Вибачте.

— Цікаво, скільки разів на день я кажу «вибачте», — сказав Едвард Джеку, коли їхній автобус від'їжджав від школи того дня.

— Що? — Джек витягнув навушники й повернув усміхнене обличчя до Едварда. — Я тебе не слухав. Чи не міг би ти повторити те, що сказав?

— Нічого.

Джек стенув плечима і знову вставив навушники у вуха. Його посмішка не зникла.

Джек майже завжди всміхався — одна з причин цього полягала в тому, що його губи були природно припідняті. Інша — Джек завжди був щасливим. Едвард ніколи не зустрічав нікого настільки добродушного, як Джек. У куточках його теплих карих очей уже з'явилися ледь помітні зморшки від усмішки.

Едвард якусь мить дивився на золоту спіраль на мішкуватій футболці Джека і замислився, а що ж Джек слухає (це завжди була аудіокнига, а не музика). Потім він відвернувся і почав дивитися у вікно.

Середня школа, в якій навчалися Едвард та Джек, була частиною комплексу, до якого також входила міська середня школа. Комплекс був побудований всього за рік до того, щоб замінити стару середню школу, яка постраждала від проблеми з пліснявою, усунення якої вважали надто дорогим. Новий шкільний комплекс був гарний, але через проблеми

із зонуванням його побудували за кілька кілометрів від міста. Через це перша частина шляху додому автобусом пролягала через відносно дику місцевість. Принаймні Едвард вважав її дикою.

Маршрут пролягав через густий ліс. Високі ялини притискалися одна до одної на краю гравію на узбіччі. Більшості однокласників Едварда подобався ліс: у понеділок зранку в класі вони говорили про ловлю раків у струмку, про плавання весь день у глибокій ямі приблизно за кілометр від школи і про те, як грати в царя гори на тому, що за місцевими легендами було старими курганами. Та Едварду не подобався ліс. Надто темно, надто легко заблукати. У нього по шиї пробіг мороз при думці про густі дерева, що заглушають звук, щоб ніхто не почув твого крику.

Хлопець засовався на жорсткому сидінні автобуса. Підкладка під вінілом була зношена, і на якийсь неприємний момент він відчув себе поглиненим своїми думками. А коли змінював позицію, то випнув лікоть.

— Ой! — сказав Джек.

— Вибач, — скривився Едвард.

Ось знову. Йому слід почати рахувати. Чи є нескінченне повторення вибачень психічним станом? Типу синдром Туретта* чи щось таке? Можливо, у нього неврологічна проблема, і саме тому його лікті та тіло загалом завжди завдавали йому неприємностей.

* Неврологічний розлад, який може викликати раптові небажані та неконтрольовані, швидкі, повторювані рухи або голосові звуки (тики). — *Тут і далі — прим. пер.*